

РЕШЕНИЕ

№ 1621

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **4876** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез адв. Д. Б., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221420003105-091-001 от 09.12.2021 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Р. Т. З. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 506 от 04.04.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП относно установените на дружеството задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 07.2015 г., м. 03, 06, 10 и 12. 2016 г., м. 01, м. 03, м. 05, м. 06, м. 07.2017 г. и м. 07.2018 г., ведно с начислените лихви за забава. Ревизионният акт, изменен с решението на директора на ОДОП С. относно установените задължения по ЗКПО не се оспорва от дружеството, което изрично е заявено от процесуалния му представител в с.з. на 20.09.2022 г. Жалбоподателят счита, че РА е незаконосъобразен. Оспорва изводите на приходните органи във връзка с допълнително начисления ДДС в размер на 7133,33 лв. относно получени МПС от доставчиците „Хрис 19“ ЕООД, „Сатурн 777“ ЕООД и „ЛСК 19“ ЕООД – документирани с фактури съответно № 1118/18.03.2016 г., № 20/23.05.2017 г. и № 184/12.06.2017 г. Според оспорващия неправилно ревизиращите са приели, че ползваният от дружеството специален режим за облагане на маржа на цената, съдържащ се в чл. 143 и сл. от ЗДДС, е неприложим, тъй като доставчиците не са посочили в издаваните от тях фактури основанието за неначисляване на ДДС, с което не са спазили изискванията на чл. 148, ал. 1 ЗДДС и чл. 89, ал. 1 ППЗДДС. В тази

връзка се поддържа, че органите по приходите не са направили справка в информационната система на НАП, отнасяща се до дневниците за покупки и продажби на регистрираните по ЗДДС лица, въз основа на която да бъде установено дали в дневника за продажбите дилърите, прилагащи специалния режим на маржа са попълнили информацията в колони 9 – 25 на приложение № 10 към ППЗДДС по арг. от чл. 89, ал. 2 ППЗДДС. Твърди се, че спорните фактури са отразени в дневниците за продажби на горепосочените доставчици, като за тях е попълвана информация само в колони 1-8. без да са описвани стойности на данъчната основа и на подлежащия на начисляване ДДС за сделките. Това обстоятелство, както и описвани протоколи по чл. 90 от ППЗДДС в дневниците за продажби на посочените три дружества, са ясен знак, че те са действали по сделките със „Стандарт лизинг“ ООД като дилъри на употребявани стоки и са приложили за тях специалния режим на облагане на маржа по глава 17 от ЗДДС.

Оспорват се изводите на органите по приходите свързани с начисления ДДС за м. 01.2017 г. в размер на 1980 лв. за доставка на употребявано МПС по реда на глава 17 ЗДДС, по която маржът е приет, че е 9900 лева, представляващ разликата между главницата по договора 19900 лв. и стойността на закупения автомобил – 10000 лв. Твърди се, че дружеството е издало на клиент по лизингов договор № DI 815 от 04.01.2017 г. фактура № 18929/04.01.2017 г., като по сделката е приложен специалният режим по глава 17 от ЗДДС. Формираният марж е нула лева, поради което за доставката на практика няма дължим ДДС. Тъй като е допусната грешка и реално дължимата цена от дружеството на доставчика е по-висока, на същата дата е сключен и анекс № 1 към договора. От същия става ясно, че цената всъщност възлиза на 19 900 лв. Този факт се потвърждава и от извлечение (отчет) по сметка на „Стандарт лизинг“ ООД в „Инвестбанк“ АД с дата 16.01.2017 г. От банковия документ се вижда, че на посочената дата е нареден превод от 19 900 лв. в полза на доставчика Б. С. А.. Ето защо в случая маржът възлиза на нула лева, тъй като и двете стойности, формиращи неговия размер, са равни на 19 900 лв. А при марж от нула лева дължимият ДДС също има нулева стойност.

На трето място се излагат съображения свързани с начисления за данъчни периоди м. юли 2015 г.; юни, октомври и декември 2016 г.; януари, март, май и юли 2017 г., и юли 2018 г. ДДС в общ размер 24 640.97 лв. с арг., че някои от прекратените лизингови договори са трансформирани в такива за наем. Сочи се, че не всички визираны в РА (на стр. 9-11) лизингови договори са прекратени. По част от тях, видно от представените от дружеството доказателства към възражението срещу ревизионния доклад, става въпрос за заместване на първоначалния с нов лизингополучател. Според ДЗЛ в такава ситуация е налице хипотезата на чл. 107 от ЗЗД - субективна новация, която предполага смяна на някоя от страните по правоотношението, при което то обаче не променя своя характер. Няма прекратяване на договора за финансов лизинг или превръщането му от лизинг по чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС в оперативен лизинг или наем. Налице е една доставка на стока - употребяван автомобил, като нов момент е единствено смяната на един лизингополучател с друг. Поддържа се също така, че данъкът неправилно е определен с правилото на чл. 53, ал. 1 от ППЗДДС, а не с това на чл. 53, ал. 2 от правилника. По този начин, дори и да се приеме, че е налице подобна наемна услуга, сумата на начисления ДДС трябва да е в размер 20 534,14 лв. или с 4106.83 лв. по-малко от установеното с РА.

В съдебното производство оспорващият, чрез адв. Б., поддържа жалбата и моли

същата да бъде уважена. Моли за присъждане на направените разноски съгласно представен списък. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – директор на дирекция "ОДОП" – С. при ЦУ на НАП, чрез юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, изложени в решението на решаващия орган, потвърждаващо РА, както и в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовна призована, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл. 160 от ДОПК, прие за установено от фактическа страна следното:

Обжалваният ревизионен акт е издаден спрямо „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК –[ЕИК] след извършена ревизия, започнала със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221420003105-020-001 от 28.05.2020 г. /л. 41/, издадена от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. /л. 39, 40/ на директора на ТД на НАП С., с обхват определяне на задълженията по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г., както и по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за отделните данъчни периоди от 01.02.2015 г. до 31.08.2018 г. Заповедта е връчена на 03.06.2020 г., по електронен път /л. 43/.

Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221420003105-020-002 от 02.09.2020 г. и № Р-22221420003105-020-003 от 01.10.2020 г. е продължен първоначално определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, считано от връчване на първата ЗВР, съответно до 02.10.2020 г. и до 03.11.2020 г.

Съставен е ревизионен доклад (РД) № Р- 22221420003105-092-001 от 25.08.2021 г., връчен на 30.08.2021 г. по електронен път. На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено възражение срещу ревизионния доклад. При издаване на ревизионния акт същото е взето предвид и е прието за частично основателно.

Констатациите в РД са дали основание на ревизиращите да издадат процесния ревизионен акт, с който на дружеството са установени допълнително задължения за корпоративен данък /КД/ общо в размер на 49 838,78 лв. и съответните лихви за забава в размер на 26 504,31 лв., както и ДДС за данъчни периоди: м. 07.2015 г., м. 03, 06, 10 и 12. 2016 г., м. 01, м. 03, м. 05, м. 06, м. 07.2017 г. и м. 07.2018 г., общо в размер на 42 734,61 лв., ведно с начислените лихви за забава в общ размер на 13 954,90 лв. Ревизионният акт е връчен по електронен път на 10.12.2021 г., като в настоящото производство предмет на спора е РА само в частта относно установените задължения по ЗДДС, ведно със съответните лихви.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и видове задължения.

В хода на ревизията е установено, че основната дейност на жалбоподателя през процесните данъчни периоди е свързана с финансов лизинг на автомобили и оборудване по запитване на клиенти, закупувани, както от български търговски дружества, така и от дружества и лица от държави-членки на Европейския съюз. Дружеството е регистрирано като финансова институция с разрешително от Българска народна банка под рег. №BGR00101 от 19.11.2009 г.

В констативната част на изготвения РД подробно са описани извършените от органите по приходите процесуални действия.

I. Във връзка с лизингов договор №DI756/22.03.2016 г. с лизингополучател П. К. Н. и с обект автомобил марка „Л. Р.“ модел „Р. Ровер Спорт“ с рег. номер С. от ДЗЛ е издадена фактура №[ЕГН]/22.03.2015 г. с обща данъчна основа в размер на 19 002,78 лв. В така посочената данъчна основа са включени главница по договора 17 800,01 лв., „злополука“ - 102,00 лв., комисионна управление - 417,00 лв., застраховка каско 411.83 лв. и гражданска отговорност 271,94 лв. Данък не е начислен с посочено основание „чл. 143 от ЗДДС“.

Горепосоченото МПС е закупено от „ХРИС 19“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], за което е издадена фактура №[ЕГН]/18.03.2016 г./л. 392/ с данъчна основа 17800,00 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв., в която липсва основанието на което не е начислен ДДС.

Аналогични обстоятелства са установени и във връзка с още два договора за лизинг, а именно лизингов договор №DI853/30.05.2017 г. с лизингополучател Д. Д. М. и обект на лизинга автомобил марка БМВ, модел Х5 с рег. номер С., във връзка с който ревизираното лице е издало фактура №[ЕГН]/30.05.2017 г. с обща данъчна основа в размер на 14 383,82 лв., без да е начислен ДДС, като е посочено основание „чл. 143 от ЗДДС“.

Автомобилът е закупен от „САТУРН 777“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. За покупката е издадена фактура №[ЕГН]/23.05.2017 г. /л. 384/ с данъчна основа 14000,00 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв., в която липсва основанието на което не е начислен ДДС.

Във връзка с лизингов договор №D1854/14.06.2017 г. с лизингополучател П. Г. Д. за автомобил марка БМВ модел 118Е с рег. номер С., от „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ЕООД е издадена фактура № [ЕГН]/12.06.2017 г. с данъчна основа - 11 240.51 лв. По фактурата не е начислен ДДС, като основание затова е посочено „чл. 143 от ЗДДС“. Това МПС е придобито от „ЛСК 19“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], като е издадена фактура № [ЕГН]/12.06.2017 г. /л. 403/ с данъчна основа 11000 лева и ДДС в размер на 0,00 лв., без посочване на основанието за неначисляване на ДДС.

След като ДЗЛ е придобило горепосочените МПС и във фактурите за придобиването им не е изрично посочено основанието за неначисляване на ДДС /чл. 143 от ЗДДС/, то ревизиращите са приели, че дружеството не е спазило изискванията на чл. 148, ал. 1 от ЗДДС и чл. 89, ал. 1 от ППЗДДС, поради което на основание чл. 86, ал. 1 - ал. 3 е начислен ДДС общо в размер на 7 133.33 лв. (по отделните данъчни периоди както следва: м. 03.2016 г. - 2966,67 лв., м. 05.2017 г. - 2 333,33 лв. и м. 06.2017 г. - 1 833,33 лв.), като данъчната основа е уговорената лизингова цена, а данъкът е приет за включен в нея.

II. Начислен е ДДС в размер на 1 980,00 лв. за доставка на автомобил по реда на чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС. Данъкът е начислен във връзка с лизингов договор №01815/04.01.2017 г. с издадена фактура № [ЕГН]/04.01.2017 г. с обща данъчна основа в размер на 20 300,58 лв. Посоченият автомобил е придобит от физическо лице Б. С. А., съгласно договор за покупко-продажба на МПС от 04.01.2017 г., в който е посочена цена 10 000,00 лв. Предвид изложеното, с РА органите по приходите са коригирали претендирания от РЛ марж в размер на 0.00 лв., като са определили в случая марж в размер на 9900 лв., върху който са начислили ДДС в размер на 1980 лв. в данъчен период м. 01.2017 г.

III. За данъчни периоди м. 07.2015 г., м. 06.2016 г., м. 10.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., м. 03.2017 г., м. 05.2017 г., м. 07.2017 г. и м. 07.2018 г. с ревизионния акт е

начислен допълнително ДДС общо в размер на 24 640.97 лв., поради предсрочно прекратяване на лизинговите договори с клиенти.

Установено е, че през ревизираните периоди някои от лизинговите договори са предсрочно прекратени, т.е. преди изтичане срока на лизинговия договор. В тези случаи от „Стандарт Лизинг“ ООД са издавани кредитни известия с данъчна основа остатъчната стойност на лизинговите обекти - МПС и на същата стойност фактура към новите лизингополучатели или купувачи на съответните МПС.

Тъй като платените до момента на прекратяването на договора суми се приравняват на насрещни престации за доставка на услуга, за която Глава седемнадесета „Специален ред на облагане на маржа на цената“ от ЗДДС е неприложима от страна на лизингодателя следва да бъде издадено кредитно известие към издадената вече фактура и протокол по чл. 117, ал. 4 от ЗДДС за корекция на начисления по реда на чл. 90, ал. 1 от ППЗДДС данък. Предвид нововъзникналите обстоятелства за доставката на услуга – предоставен за ползване актив (наем) органите по приходите са приели, че ДЗЛ е следвало да издаде нова фактура с дата на данъчното събитие - датата на прекратяване на договора за лизинг. Тази доставка на услуга за ползване на актив (наем) според ревизиращите е облагаема на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и съответно следва да бъде начислен данък върху добавената стойност, прилагайки данъчна ставка 20 на сто.

От ревизираното лице не са спазени горесцитираните разпоредби и за следните платените лизингови вноски до момента на разваляне на договора за финансов лизинг не е начислен ДДС за доставката на наемна услуга за ползването на актива от лизингополучателя при условията на трансформиран финансов в експлоатационен лизинг, както следва:

1. По сключен лизингов договор № D 682/18.02.2015 г. /л. 903/ с лизингополучател О. С. С. за предоставен на лизинг автомобил М. ЦЛ500 е издадена фактура № [ЕГН]/18.02.2015 г. /л. 907/ с главница по договора - 25671,91 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №000016022/17.07.2015 г. с данъчна основа 3517,58 лв. и начислен ДДС-0,00лв.

С фактура № [ЕГН]/16.07.2015 г. / л. 907 гр./ с данъчна основа 3517,58 лв. и ДДС - 0,00 лв. посоченият автомобил е закупен от „Авангард карс“ ЕООД. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м. 07.2015 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 2154,33 лв. и ДДС в размер на 430,87 лв.

2. По сключен лизингов договор № D 731/28.10.2015 г. с лизингополучател „Дойче груп“ ООД за предоставен на лизинг товарен автомобил И. 100Е 21Р е издадена фактура №[ЕГН]/29.10.2015 г. с главница по договора - 7500,00 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №000017869/17.06.2016 г. /л. 559/ с данъчна основа 4920,37 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. С фактура № [ЕГН]/17.06.2016 г. с данъчна основа 4920,37 лв. и ДДС -0,00 лв. посоченият автомобил е закупен от „Данили 888“ ЕООД. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м. 06.2016 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 2579,63 лв. и ДДС в размер на 515,93 лв.

3. По сключен лизингов договор № DI 689/18.03.2015 г. с лизингополучател Г. А. Г. за

предоставен на лизинг автомобил БМВ 535Д е издадена фактура № [ЕГН]/18.03.2015 г. с главница по договора - 19000,01 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №000018854/09.12.2016 г. /л. 565/ с данъчна основа 652,78 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. Посоченото кредитно известие е само за една лизингова вноска. Грешката е коригирана с КИ № [ЕГН]/22.02.2017 г. с данъчна основа 6347,94 лв. и ДДС - 0,00 лв. На 09.12.2016 г. е сключен нов лизингов договор № DI 809/09.12.2016г. с лизингополучател Р. Я. Ч.. Издадена е фактура № [ЕГН]/09.12.2016 г. с данъчна основа 7893,01 лв. и ДДС - 0,00 лв. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.12.2016 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 11107,00 лв. и ДДС в размер на 2221,40 лв.

4. По сключен лизингов договор № D I 750/24.02.2016 г. с лизингополучател „Автоексперт сервис“ ЕООД за предоставен на лизинг автомобил БМВ 740 Д Д. е издадена фактура № [ЕГН]/24.02.2016 г. с главница по договора - 59899,99 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №000018562/28.10.2016 г. /л. 558/ с данъчна основа 22624,67 лв. и начислен ДДС - 0,00 лв. С фактура № [ЕГН]/28.10.2016 г. с данъчна основа 22624,67 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. посоченият автомобил е закупен от Н. Д. В.. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.10.2016 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 37275,32 лв. и ДДС в размер на 7455,06 лв.

5. По сключен лизингов договор № D I 699/23.04.2015 г. с лизингополучател „Евроконсулт Сел“ ООД за предоставен на лизинг автомобил Ф. Голф е издадена фактура № [ЕГН]/28.04.2015 г. с главница по договора -31000,00 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №000019069/18.01.2017 г. /л. 562/ с данъчна основа 11707,66 лв. и начислен ДДС-0,00лв. На 18.01.2017 г. е сключен нов лизингов договор № DI 818/18.01.2017 г. с лизингополучател С. А. К.. Издадена е фактура № [ЕГН]/18.01.2017 г. с данъчна основа 11707,66 лв. и ДДС -0,00 лв. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.01.2017 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 19292,34 лв. и ДДС в размер на 3858,47 лв.

6. По сключен лизингов договор № D 796/28.10.2016 г. с лизингополучател „Виктори Русе“ ЕООД за предоставен на лизинг автомобил И. е издадена фактура №[ЕГН]/28.10.2016 г. с главница по договора - 9800,00лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №[ЕИК]/29.03.2017 г. /л. 557/ с данъчна основа 7232,93 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. С фактура № [ЕГН]/29.03.2017 г. с данъчна основа 7232,93 лв. и начислен ДДС- 0,00 лв. посоченият автомобил е закупен от Н. Д. В.. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.03.2017 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 2567,07 лв. и ДДС в размер на 513,41 лв.

7. По сключен лизингов договор № D 668/29.10.2014 г. с лизингополучател К.

Л. Д. за предоставен на лизинг автомобил М. Г 270 ЦДИ е издадена фактура № [ЕГН]/29.10.2014 г. с главница по договора -44999,99лв. и ДДС в размер на 0,00 лв.

При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №[ЕИК]/17.01.2017 г. /л. 555/ с данъчна основа 13595,97 лв. и начислен ДДС-0,00 лв.

За автомобила е сключен нов лизингов договор № D 817/ 16.01.2017 г. с лизингополучател С. М. М.. Издадена е фактура №[ЕГН]/17.01.2017 г. с данъчна основа 13595,97 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м. 01.2017 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 31404,02 лв. и ДДС в размер на 6280,80 лв.

8. По сключен лизингов договор № D I 794/21.10.2016 г. с лизингополучател Д. М. Й. за предоставен на лизинг автомобил Форд Транзит ФТ 350 е издадена фактура № [ЕГН]/21.10.2016 г. /л. 698 гр./ с главница по договора -12999,99 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №000020320/31.07.2017 г. /л. 561/ с данъчна основа 7778,51 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. С фактура № [ЕГН]/31.07.2017 г. с данъчна основа 7778,51 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. посоченият автомобил е закупен от П. З. Г.. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.07.2017 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 5221,48 лв. и ДДС в размер на 1044,30 лв.

9. По сключен лизингов договор № D I 786/19.09.2016 г. с лизингополучател П. Т. Д. за предоставен на лизинг автомобил БМВ 730Д е издадена фактура № [ЕГН]/19.09.2016 г. с главница по договора -17000,00 лв. и ДДС в размер на 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор е издадено КИ №[ЕИК]/23.05.2017 г. /л. 556/ с данъчна основа 11133,48 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. За посочения автомобил е сключен лизингов договор с Й. Н. К.. Издадена е фактура № [ЕГН]/23.05.2017 г. с данъчна основа 11133,48 лв. и начислен ДДС-0,00 лв. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.05.2017 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 5866,52 лв. и ДДС в размер на 1173,30 лв. На 27.07.2018 г за посочения автомобил БМВ 730Д е сключен нов лизингов договор с лизингополучател „Шони транс" ООД. Издадена е фактура № [ЕГН]/31.07.2018 г. с данъчна основа 5396,33 лв. и ДДС 0,00 лв. При прекратяване на лизинговия договор с Й. Н. К. от „Стандарт лизинг" ООД е издадено КИ № [ЕГН]/31.07.2018 г. /л. 560/ с данъчна основа 5396,33 лв. и ДДС 0,00лв. КИ погрешно е издадено на първия лизингополучател П. Т. Д., вместо на Й. Н. К.. За ползвания под наем автомобил за периода от сключване на лизинговия договор с Й. К. до датата на прекратяването му ревизираното лице е следвало в данъчен период м.07.2018 г. да издаде фактура за наем с данъчна основа в размер на 5737,15 лв. и ДДС в размер на 1147,43 лв.

На 23.12.2021 г., в регламентирания по чл. 152, ал. 1 от ДОПК срок, до директора на дирекция “ОДОП“ С. е подадена жалба вх. №53-03-3247/23.12.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх.

№23-22-10/05.01.2022 г., по регистъра на дирекция ОДОП С., с която „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД е оспорил РА (л. 128-140).

С Решение № 506 от 04.04.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП е потвърден РА в частта относно резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 07.2015 г., м. 03.2016 г., м. 06.2016 г., м. 10.2016 г., м. 12.2016 г., м. 01.2017 г., м. 03.2017 г., м. 05.2017 г., м. 06.2017 г., м. 07.2017 г. и м. 07,2018 т., ведно със съответните лихви за забава.

По делото е приобщена административната преписка по издаване и оспорване по административен ред на процесния РА.

Прието е без оспорване основно и допълнително заключение на ССЕ.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок от легитимиран субект и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **частично ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА № Р-22221420003105-091-001 от 09.12.2021 г., е издаден от компетентни органи – възложилият ревизията началник сектор Е. С., определена поименно и функционално в т. 5 от Заповед № РД-01-128/ 18.02.2020 г. на териториалния директор, и Р. З. – гл. инспектор по приходите – ръководител на ревизията. Същият е посочен в ЗВР по реда на чл. 112, ал. 1 от ДОПК. Следователно РА е издаден от компетентен орган, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Решението на административния орган, с което е потвърден РА, е издадено от директора на дирекция „ОДОП“ С., който е компетентен на основание чл. 152, ал. 2 от ДОПК.

Ревизионният акт, както и РД и ЗВР, ЗИЗВР са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, като от приетите писмени и веществени доказателства, неоспорени от жалбоподателя, се установява, че същите са подписани с квалифициран електронен подпис. Спазена е предвидената в закона писмена форма, съобразно разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ, с предписаното в чл. 120 ДОПК съдържание, включително разпоредителна част в табличен вид. Мотивиран е с изложените фактически констатации на органите по приходите и относимите към тях нормативни разпоредби, които са довели до съответните изводи за установяване на публични задължения в тежест на ревизираното лице, както и с приложения РД, който съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА. Доказателствата, послужили за издаването на РД и РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не са нарушени правата на жалбоподателя в административното производство по издаване на акта.

Предвид изложеното, съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основание за незаконосъобразност на РА.

Във връзка с приложението на материалния закон съдът съобрази следното:

I. За данъчен период м. януари 2017 г. на „Стандарт лизинг“ ООД е начислен

ДДС в размер 1980 лв. за доставката на употребяван автомобил по лизингов договор № DI 815 от 04.01.2017 г. попадащ в хипотезата на чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС. За него дружеството е издало на клиента фактура № 18929/ 04.01.2017 г., като по сделката е приложен специалният режим по глава 17 от ЗДДС. Формираният марж е нула лева, поради което за доставката не се дължи ДДС. Според органите по приходите обаче автомобилът е закупен от лицето Б. С. А. за 10 000 лв. и понеже главницата по упоменатия лизингов договор е 19 900 лв., в РА е формиран марж от 9 900 лв. и съответно е доначислен ДДС в размер на 1980 лв.

Жалбоподателят поддържа, че цената на процесния автомобил е 19900 лв., определена съгласно сключен анекс към договора от 04.01.2017 г., поради което маржът е 0 лева, респ. и не е дължим ДДС в посочения в РА размер.

Тези възражения са основателни предвид следното:

Не е спорно между страните, че на 04.01.2017 г. е сключен договор за покупко-продажба на МПС между „Стандарт лизинг“ ООД и Б. С. А. с уговорена цена в размер на 10 000 лв. На същата дата е сключен и анекс № 1 към договора /неоспорен от ответника/, от съдържанието на който е видно, че е налице промяна в продажната цена от 10000 лв. на 19 900 лв. Този факт се потвърждава и от извлечение (отчет) по сметка на „Стандарт лизинг“ ООД в „Инвестбанк“ АД с дата 16.01.2017 г./неоспорен от ответника/, от който се установява, че на посочената дата дружеството е наредило превод от 19 900 лв. в полза на доставчика Б. С. А..

При това положение маржът на цената по процесната доставка е равен на нула лева (чл. 145, ал. 1 от ЗДДС), респ. дължимият ДДС също е 0 лева.

С оглед изложеното с РА незаконосъобразно е определена данъчна основа от 9 900 лв. по реда на глава 17 от ЗДДС и неправилно е определен дължим по доставката данък от 1980 лв., вместо 0 лв.

По тези съображения съдът приема за основателна жалбата в тази част, а РА за незаконосъобразен, поради което същият следва да бъде отменен в тази част.

II. За данъчни периоди месеци: юли 2015 г.; юни, октомври и декември 2016 г.; януари, март, май и юли 2017 г. и юли 2018 г. на жалбоподателя е начислен ДДС в общ размер 24 640.97 лв., поради предсрочно прекратяване на лизинговите договори с клиенти.

Установено е, че в тези случаи от „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД са издавани кредитни известия с данъчна основа, представляваща остатъчната стойност на лизинговите обекти - МПС и на същата стойност фактура към новите лизингополучатели или купувачи на съответните МПС. Според органите по приходите прекратените договори за финансов лизинг следвало да бъдат трансформирани в такива за наем с размер на данъчната основа сумата платена от лизингополучателя до момента на прекратяване. Поради факта, че жалбоподателят не е издал кредитно известие към издадената вече фактура и протокол по чл. 117, ал. 4 от ЗДДС за корекция на начисления данък по реда на чл. 90, ал. 1 от ППЗДДС, на основание чл. 12, ал. 1 с РА е начислен 20% ДДС за приравнените на наем и платени до момента лизингови вноски.

Настоящият състав намира за незаконосъобразен Ревизионния акт в тази част, като в тази връзка съобрази следното:

По смисъла на чл. 8 ЗДДС услуга е всичко, което има стойност и е различно от стока, като понятието за доставка на стока изисква, съгласно чл. 6 ал.1 от същия закон, прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

Наемът/ползването на лек автомобил, който не представлява доставка на стока, следва се квалифицира като доставка на услуга по смисъла на чл. 8 ЗДДС. В този смисъл е и практиката на Съда на Европейския съюз (в този смисъл Решение от 11.09.2003г. по дело *Cookirs W.*, C-155/ 01, точка 45 и Решение от 21.02.2008 г. по дело *Part S.*, C-425/06, точка 61).

Макар по своята правна същност договорът за лизинг, уреден в глава двадесет и трета от ТЗ, да е близък по природа до наемния договор (срв. чл. 342 ТЗ), той има и отлики от него, като в някои случаи същите са толкова съществени, както за целите на ЗДДС, така и за целите на счетоводството и корпоративното подоходно облагане.

Лизинговите договори с определени характеристики имат данъчно третиране, различно от това на наемните отношения и сходно с това на покупко-продажбите. Най-общо, същите се делят на два вида: Финансов лизинг и оперативен лизинг. Разграничаването между финансов лизинг и оперативен /експлоатационен/ лизинг при тяхното текущо счетоводно отразяване и периодично представяне във финансовите отчети се извършва в съответствие с принципа "предимство на съдържанието пред формата" (същност на сделката, а не форма на договора).

Лизингов договор се класифицира като финансов лизинг, когато лизингодателят прехвърля на лизингополучателя всички рискове и изгоди свързани със собствеността върху актива.

Съгласно националната нормативна уредба и счетоводното отразяване на финансовия лизинг, такъв е налице в следните хипотези:

- а) лизингодателят прехвърля на лизингополучателя собствеността върху актива към края на срока на лизинговия договор;
- б) лизингополучателят притежава опция за закупуване на актива на цена, която се очаква да бъде значително по-ниска от справедливата стойност към датата, на която опцията става изпълнима, като в началото на лизинговия договор в голяма степен е сигурно, че опцията ще бъде упражнена;
- в) срокът на лизинговия договор покрива по-голямата част от икономическия живот на актива, дори ако правото на собственост не е прехвърлено;
- г) в началото на лизинговия договор сегашната стойност на минималните лизингови плащания се равнява на справедливата стойност на наетия актив, и
- д) наетите активи имат специфичен характер, като само наемателят може да ги експлоатира без извършването на съществени модификации.

Нормативните разпоредби във връзка с облагането на лизинга с данък добавена стойност се съдържат в чл. 6, ал. 2 и чл. 25, ал. 3, чл. 46, чл. 115, ал. 6, § 9 от ПЗР на Закона за данък върху добавената стойност, чл. 12, ал. 5 и чл. 13 и § 18 от ППЗДДС.

В основния момент за доставките по договори за лизинг е предвидено изрично прехвърляне на собствеността, и тяхното определяне като "доставка" за целите на облагането (чл. 6, ал. 2 от закона и тази на чл. 25, ал. 3 от от ЗДДС). Следователно по договорите за финансов лизинг, в които е предвидено

изрично прехвърлянето на правото на собственост, се определят еднозначно като "доставка" за целите на фактическото предоставяне на стоката, обект на договора. Като резултат на това, че данъчното събитие възниква на датата на фактическото предаване на лизинговия обект на лизингополучателя, дължимият данък следва да се начисли еднократно към началото на лизинговата сделка.

Следва да се подчертае, че при това тълкуване на договори за лизинг, в които е уговорена само опция за прехвърляне на собствеността, фактическото предаване на стоката не е доставка по смисъла на закона. Включването на опцията позволява да не се натоварва сделката с еднократно ДДС.

За целите на облагане с данък върху добавената стойност в ЗДДС е направено следното разграничение на договорите за лизинг:

-договор за лизинг, в който изрично е предвидено прехвърляне правото на собственост и

-договор за лизинг, в който е уговорена само опция за прехвърляне правото на собственост (чл. 6, ал. 2, т.3 ЗДДС).

Има се предвид, че опцията дава право на лизингополучателя да придобие правото на собственост върху стоката след изтичане на срока на лизинга с допълнително заплащане, различно от дължимите вноски по договора съгласно чл.12, ал. 5 ППЗДДС, или пък да се откаже от нея.

Разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т.3 ЗДДС разглежда като доставка на стока фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който се предвижда, в нормалния ход на събитията, собствеността върху стоката да бъде прехвърлена най-късно след заплащане на последната вноска. Съгласно Международен счетоводен стандарт 17, отнасящ се до договорите за лизинг, който е възпроизведен в Регламент (ЕО) № 1126/2008 на Комисията от 03.11.2008г. за приемане на някои международни счетоводни стандарти в съответствие с Регламент(ЕО) №1606/2002 на Европейския парламент и на Съвета(ОВ L 320, с. 1), следва да се прави разлика между оперативен лизинг и финансов лизинг, **като последният се отличава с това, че на лизингополучателя по същество се прехвърлят всички рискове и изгоди от собствеността.** Обстоятелствата, че в края на договора е предвидено да се прехвърли собствеността или, че настоящата стойност на сбора от вноските е практически идентична с пазарната стойност на стоката, представляват заедно или поотделно критерии, позволяващи да се определи дали договорът може да се квалифицира като договор за финансов лизинг (вж. Решение по дело C-118/11 "Еон Асет Мениджмънт" ООД, т. 38).

Съгласно установената практика на СЕС "понятието за доставка на стока не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещь от определено лице, което овластява друго лице да се разпорежда фактически с нея като собственик" (вж. Решение от 08.02.1990г. по дело S. and Forwarding E. S. C-320/88, R., т.7 и Решение от 06.02.2003г. по дело A. L. H., C-185/01, R., т. 32).

Поради това в хипотезата, при която договорът за лизинг на лек автомобил предвижда в края на договора да се прехвърли собствеността на автомобила на лизингополучателя или на лизингополучателя да се предоставят

присъщите за правото на собственост върху автомобила основни правомощия, а именно да му се прехвърлят по същество всички рискове и изгоди от собствеността на автомобила, и ако настоящата стойност на сбора от вноските е практически идентична на пазарната стойност на стоката, сделката следва да се приравни на придобиването на дълготраен актив (вж. Решение по дело С-118/11 "Еон Асет Мениджмънт" ООД, т. 40).

От друга страна прекратяването на един договор и в частност - такъв за финансов лизинг, не променя вида и характера на основаващата се на него сделка. Прекратяването предполага приключване на създаденото с договора правоотношение, но не и неговата трансформация в друг вид правоотношение. В този смисъл незаконосъобразно органите по приходите приемат, че на датата на прекратяване на договора възниква данъчно събитие, респ. следва да бъде издадена фактура от РЛ /лизингодател/ с данъчна основа получената сума по договора от момента на сключването му до неговото прекратяване, като бъде начислен ДДС в размер на 20 %, с аргумент за трансформация на договора за финансов лизинг в такъв за експлоатационен лизинг. За да е налице подобна промяна е нужно между страните да бъде постигнато споразумение в такъв смисъл. От съдържанието на процесните лизингови договори не може да бъде установено нещо различно от сключване на договор за финансов лизинг.

Когато става въпрос за договор за лизинг по чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, неговото прекратяване или разваляне не предполага сделката да бъде изцяло анулирана и на нейно място да се документира нововъзникваща доставка, която би могла да има друг данъчен режим.

По силата на чл. 115, ал. 6 от ЗДДС при прекратяване или разваляне на договор за лизинг по чл. 6, ал. 2, т. 3 от закона доставчикът издава кредитно известие за разликата между данъчната основа на доставката по чл. 6, ал. 2, т. 3 и сумата, която задържа въз основа на договора (без самия ДДС). От нормата на чл. 115, ал. 6 от ЗДДС се вижда, че за законодателя лизинговата сделка не се трансформира в друг вид доставка - тя остава доставка на стока, вече настъпила като данъчно събитие. Променя се единствено нейната данъчна основа. Вместо лизинговата главница, основата за облагане ще включва само сумата, която лизингодателят задържа по сделката (развалянето на такъв тип договори няма обратно действие). В случая не е спорно, че за процесните МПС, спрямо които е налице прекратяване на договора за лизинг, са били обект на последваща сделка, т.е. налице е заместване на лизингополучател с нов лизингополучател по съществуващ лизингов договор.

Съгласно чл. 13, ал. 6 от ППЗДДС при заместване на лизингополучател с нов лизингополучател по съществуващ лизингов договор, при който са налице условията на чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, се счита, че към датата на заместване с новия лизингополучател е налице прекратяване на договора със замещения (първоначалния) лизингополучател, което се документира по реда на чл. 115, ал. 6 от закона. Счита се, че на датата на заместване с новия лизингополучател лизингодателят извършва доставка по чл. 6, ал. 2, т. 3 от закона към новия лизингополучател. Данъчната основа на тази доставка е равна на сумата от вноските, дължими след датата на заместването с новия

лизингополучател, без дължимия за тях ДДС.

В разглежданите случаи, както е отбелязано и в РА, „Стандарт Лизинг“ ООД е издавало кредитни известия с данъчна основа в размер на остатъчната стойност на лизинговите обекти и на същата стойност дружеството е фактурирало автомобилите към новите лизингополучатели или купувачи на съответните МПС.

Основателно в тази връзка е възражението на жалбоподателя, че при данъчно третиране като заложеното в РА ще липсва икономическият източник на данъка, тъй като лизингодателят ще понесе данъчната тежест и ще стане фактическият платец на ДДС. Това обаче би било в противоречие с принципите, на които е изградена системата на ДДС, тъй като лизингодателят не е краен потребител на автомобилите - те се използват в икономическата му дейност за осъществяване на облагаеми доставки.

С оглед гореизложеното съдът приема за основателна жалбата в тази част, а допълнително начисления с РА ДДС в размер на 24 640.97 лв., ведно с лихвите за забава, за незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

III. Относно допълнително начисления ДДС за данъчни периоди м. 03.2016 г., м. 05.2017 г. и м. 06.2017 г. в общ размер на 7133,33 лв. жалбоподателят поддържа, че органите по приходите не са направили справка в информационната система на НАП, отнасяща се до дневниците за покупки и продажби на регистрираните по ЗДДС лица, въз основа на която да бъде установено дали в дневника за продажбите дилърите, прилагащи специалния режим на маржа са попълнили информацията в колони 9 – 25 на приложение № 10 към ППЗДДС по арт. от чл. 89, ал. 2 ППЗДДС. Твърди се, че спорните фактури са отразени в дневниците за продажби на горепосочените доставчици, като за тях е попълвана информация само в колони 1-8 без да са описвани стойности на данъчната основа и на подлежащия на начисляване ДДС за сделките. Това обстоятелство, както и описвани протоколи по чл. 90 от ППЗДДС в дневниците за продажби на посочените три дружества, са ясен знак, че те са действали по сделките със „Стандарт лизинг“ ООД като дилъри на употребявани стоки и са приложили за тях специалния режим на облагане на маржа по глава 17 от ЗДДС.

Тези възражения са неоснователни. От съдържанието на процесните фактури безспорно се установява, че в същите не е изрично посочено като основание за неначисляване на данък разпоредбата на чл. 143 от ЗДДС. Прието е, че ревизираното лице не е спазило изискванията на чл. 148, ал. 1 от ЗДДС и чл. 89, ал. 1 от ППЗДДС, поради което на основание чл. 86, ал. 1 - ал. 3 е начислен ДДС общо в размер на 7 133,33 лв. (по отделните данъчни периоди както следва: м. 03.2016 г. - 2 966,67 лв.; м. 05.2017 г. - 2 333,33 лв. и м. 06.2017 г. - 1 833,33 лв.), като данъчната основа е уговорената лизингова цена, а данъкът е приет за включен в нея.

Съгласно разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗДДС, във фактурата и в известието към фактурата дилърът вписва „режим на облагане на маржа - стоки втора употреба“ или „режим на облагане на маржа - произведения на изкуството“ или „режим на облагане на маржа - предмети за колекции и антикварни предмети“. По отношение на документирането и отчитането на доставката на стоки по специалния ред на облагане на маржа, ал. 2 на чл. 148

от ЗДДС препраща към правилника за прилагане на закона. Съгласно чл. 89 от ППЗДДС, фактурите и известията към фактурите се описват в дневника за продажбите за съответния период, без за тях да се попълва информацията в колони 9 - 25 на приложение №10 от ППЗДДС.

Както основателно ответника поддържа първичният документ за доставката е фактурата и от нея следва да се черпи на първо място информация за доставката. Законодателят изрично е регламентирал и изискванията за нейното съдържание. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 11 от ЗДДС фактурата следва да съдържа данни за единичната цена без данъка и данъчната основа на доставката, както и предоставените търговски отстъпки и намаления, ако те не са включени в единичната цена. В следващата точка от цитираната разпоредба е предвидено, че във фактурата следва да е посочена ставката на данъка, а когато ставката е нулева - основанието за прилагането ѝ, както и основанието за неначисляване на данък. От съдържанието на процесните фактури № 1118/18.03.2016 г., № 20/23.05.2017 г. и № 184/12.06.2017 г., издадени от тримата доставчици „Хрис 19“ ЕООД, „Сатурн 777“ ЕООД и „ЛСК 19“ ЕООД, е видно, че в тях е отбелязан размер на данъчна основа, а като ставка на данъка е посочена - 0%. Безспорно е, че спорните фактури не съдържат текст, от който да е ясно, че в случая са приложили специалния ред за облагане по чл. 143 от ЗДДС.

При така документирани доставки няма основание да се приеме, че същите са коректно отразени в отчетните регистри, информацията в които би следвало да се основава на фактурите. Няма данни, че се касае за погрешно документирание, нито да са взети мерки за поправянето му.

В тази връзка основателно ответника сочи, че дневниците за продажби, респ. отчетните регистри по ЗДДС, имат вторичен характер и обобщават информацията от издадените от лицето първични счетоводни документи през периода. С отразеното в тях не може да се опровергае съдържанието на първичния счетоводен документ (съответната фактура), нито да се изправят грешки при издаването им. За последното има специален ред, който не е приложен и това не се оспорва по делото. При несъответствие между фактурата и отразеното в отчетния регистър следва да се кредитира първичният документ, а не този, който вторично отразява неговото съдържание - отчетният регистър именно поради неговия характер. Поради това няма как от отразеното в отчетния регистър на доставчика да се извлече информация в полза на жалбоподателя.

По отношение на констатацията на вещото лице едва в последното съдебно заседание за включени в отчетните регистри на двама от доставчиците на протоколи във всеки отчетен период, следва да се подчертае, че включването на протокол като вид документ в отчетния регистър не означава непременно, че този протокол касае спорните доставки, нито установява формирането на данъчна основа равняваща се на маржа на цената, нито, че данъкът е начислен при спазване на специалния ред на облагане.

Самите протоколи както основателно възразява ответника не са представени от жалбоподателя по делото, а именно той носи доказателствената тежест за установяване на обстоятелствата, от които извлече благоприятни за себе си правни последици. Дори доставчикът да е дилър на стоки втора употреба, не

се доказва в случая, че спорните доставки са третирани по особения ред на закона и данъкът е начислен на формирания марж на цената. Нещо повече изобщо не е ясна данъчната основа, формирана от доставчика за конкретната доставка. Видно от представените фактури данъчната основа на доставките е продажната цена на стоките. По отношение на „САТУРН 777“ ЕООД е безспорно установено, че лицето е deregистрирано по ЗДДС през периода на издаване на фактурата с получател жалбоподателя, при което очевидно не е издаден протокол съгласно изискванията на закона.

По тези съображения настоящият състав приема, че оспореният ревизионен акт е законосъобразен в частта относно допълнително начисления ДДС в общ размер на 7133,33 лв., ведно със съответните лихви за забава и в тази част жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложените съображения в частта по т. I и т. II от решението съдът приема РА за незаконсъобразен относно допълнително начисления ДДС на дружеството в размер на 1980 лв. /за д.п. м. 01.2017 г./ и ДДС в общ размер на 24640,97 лв., ведно със съответните лихви, поради което в тази част същият следва да бъде отменен.

По разноските:

Съобразно отхвърлената част от жалбата в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1196,08 лева, определен на основание чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждение.

Съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК жалбоподателят претендира разноски за държавна такса – 50 лева, депозит за вещо лице – 1000 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1940 лв.

Съразмерно с уважената част от жалбата в полза на оспорващото дружество следва да се присъдят разноски в общ размер на 2384,85 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт (РА) № Р-22221420003105-091-001 от 09.12.2021 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Р. Т. З. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 506 от 04.04.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП, **в частта** относно установените на „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], задължения по ЗДДС, както следва: в размер на 430,87 лв. за данъчен период м. 07.2015 г., в размер на 515,93 лв. за данъчен период м. 06.2016 г., в размер на 7455,06 лв. за данъчен период м. 10.2016 г., в размер на 2221,40 лв. за данъчен период м. 12.2016 г., в размер на 1980 лв. и 10139,27 лв. за данъчен период м. 01.2017 г., в размер на 513,41 лв. за данъчен период м. 03.2017 г., в размер на 1173,30 лв. за данъчен период м. 05.2017 г., в размер на 1044,30 лв. за данъчен период м. 07.2017 г., в размер на 1147,43 лв. за данъчен период м. 07.2018 г., ведно със съответните лихви за забава в общ размер на 8693,02 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], против

Ревизионен акт (РА) № Р-22221420003105-091-001 от 09.12.2021 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Р. Т. З. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 506 от 04.04.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП, **в частта** относно установените на дружеството задължения по ЗДДС, както следва: за данъчен период м. 03.2016 г. в размер на 2966,67 лв., за данъчен период м. 05.2017 г. – 2333,33 лв., за данъчен период м. 06.2017 г. в размер на 1833,33 лв., ведно със съответните лихви за забава в общ размер на 1827,50 лева.

ОСЪЖДА „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК –[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 1196,08 лева (хиляда сто деветдесет и шест лева и осем стотинки) – юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „СТАНДАРТ ЛИЗИНГ“ ООД, ЕИК –[ЕИК] сума в размер на 2384,85 лева (две хиляди триста осемдесет и четири лева и осемдесет и пет стотинки) – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: